

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 667/2021-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6Cob/69/2020-255 z 12. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu. Sťažovateľka žiada zrušenie uznesenia krajského súdu s tým, že vec sa mu vráti na ďalšie konanie.

II.

2. Sťažovateľka je žalovanou v konaní o zaplatenie 39 850,78 eur s príslušenstvom. Okresný súd prerušil konanie, pretože strany sporu zhodne požiadali o odročenie pojednávania. Okresný súd následne konanie zastavil z dôvodu, že žalobca doručil súdu žiadosť o pokračovanie v konaní len v elektronickej podobe bez autorizácie. Okresný súd vyhodnotil návrh na pokračovanie v konaní ako podanie vo veci samej, a keďže žalobca svoj návrh dodatočne nedoplnil v listinnej či elektronickej podobe tak, ako to vyžaduje zákon, súd na tento návrh neprihliadol a konanie zastavil.

3. Proti uzneseniu o zastavení konania podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že zmenil uznesenie okresného súdu tak, že sa v konaní pokračuje. Krajský súd vyhodnotil, že názor okresného súdu o tom, že návrh žalobcu na pokračovanie v konaní možno považovať za podanie vo veci samej, nie je správny. Krajský súd uviedol, že rozhodnutím

vo veci samej je také rozhodnutie, v ktorom sa súd meritórne zaoberá nárokom, ktorý strana sporu uplatnila. Krajský súd dospel k záveru, že podanie žalobcu, ktorým navrhol pokračovanie v konaní, nie je podaním vo veci samej, pre ktoré sa vyžaduje autorizácia podľa osobitného predpisu, a pretože toto bolo podané v zákonnej lehote šiestich mesiacov, musel uznesenie okresného súdu zmeniť tak, že sa v konaní pokračuje.

III.

4. Sťažovateľka namieta, že návrh na pokračovanie v konaní je podaním vo veci samej a podanie urobené žalobcom nespĺňalo ani požiadavky formy podania podľa § 124 Civilného sporového poriadku. Sťažovateľka uviedla, že v obdobnom prípade Krajský súd v Nitre rozhodol o tom, že návrh na pokračovanie v konaní je podaním vo veci samej. Sťažovateľka dodala, že návrh na pokračovanie v konaní má svojimi účinkami význam ako podanie žaloby, pretože v obidvoch prípadoch má sporová strana záujem o to, aby súd rozhodol vo veci samej, a preto je potrebné prisudzovať mu význam podania vo veci samej. Preto uznesenie okresného súdu o zastavení konania považuje za vecne správne a napadnuté uznesenie krajského súdu za nezákonné.

IV.

5. Pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti je rozhodujúce to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé (II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Ústavný súd len výnimočne vstupuje svojou právomocou do rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré nie sú konečné. To neznamená, že sa nemôžu vyskytnúť prípady, že aj kasačné rozhodnutia sú spôsobilé citelne zasiahnuť do základných práv a slobôd účastníka konania, napr. formulovaním ústavne nekonformného záväzného právneho názoru na riešenie veci, ktorý súd nižšej inštancie nemôže nerešpektovať, hoci by sám mal pochybnosti o jeho zlučiteľnosti s ústavným poriadkom. Ochrana poskytovaná základným právam ústavným súdom by nebola účinná, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť skôr, než skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím. Ak by ústavný súd zotrval na kategorickom závere o neprípustnosti ústavnej sťažnosti proti kasačným rozhodnutiam, ocitla by sa časť súdneho konania celkom mimo záber akejkol'vek kontroly, lebo by *de facto* bola týmto súdom daná takmer neobmedzená kasačná právomoc, keď prípadné vybočenie z medzí spravodlivého procesu by súd nižšej inštancie nebol oprávnený korigovať a ústavnoprávna ochrana práv účastníkov konania by bola rovnako, cez neprípustnosť ústavnej sťažnosti, vylúčená. Treba dodať, že tieto závery vychádzajú z účelu samotného konania o ústavnej sťažnosti, ktorým je ochrana základných práv a slobôd jednotlivca podľa čl. 127 ústavy (I. ÚS 42/2020, I. ÚS 273/2020).

6. Ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje proti uzneseniu krajského súdu, ktoré nie je konečným rozhodnutím vo veci. V okolnostiach danej veci bolo napadnuté uznesenie krajského súdu posúdené predovšetkým z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti jeho odôvodnenia, pretože i rozhodnutie kasačného súdu, ktorým sa konanie vo veci samej právoplatne nekončí, musí spĺňať požiadavky plynúce z viacerých čiastkových aspektov základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie. Aj rozhodnutie kasačného súdu, ktorým sa prvostupňové rozhodnutie

zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie, musí dosahovať takú kvalitu odôvodnenia, aká preň vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď jeho výrok musí mať potrebný právny základ v ustanoveniach, v tomto prípade procesného práva, ako aj náležitú oporu v odôvodnení.

7. Hoci sťažovateľka má evidentný záujem na tom, aby konanie na všeobecných súdoch ďalej nepokračovalo a nerozhodovalo sa vo veci samej, krajský súd správne vyhodnotil, že podaním vo veci samej je také podanie, ktorým sa uplatňuje nárok. Návrh na pokračovanie v konaní však medzi takéto podania nepatrí, keďže sa posudzuje podľa procesného, a nie podľa hmotného práva. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia takisto uviedol, že ďalším nesporným dôkazom o tom, že okresný súd prihliadol na návrh žalobcu na pokračovanie v konaní, je aj skutočnosť, že po jeho podaní nariadil pojednávanie. Aj na základe tejto skutočnosti krajský súd vyhodnotil, že okresný súd akceptoval podanie žalobcu ako postačujúce a na jeho základe nariadil pojednávanie. Preto následné zastavenie konania vyhodnotil krajský súd ako nesprávne a zmenil uznesenie okresného súdu tak, aby sa v konaní pokračovalo. Napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska jeho odôvodnenia spĺňa ústavnoprávne požiadavky, ktoré sú naň kladené, pričom neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by mohli signalizovať porušenie sťažovateľkou označených práv. Argumenty a právny záver krajského súdu rozhodne nemožno považovať za arbitrárny alebo taký, že by bol výsledkom zjavnej nesprávnej aplikácie procesného práva. V konečnom dôsledku tento právny názor zohľadňuje aj práva žalobcu na tom, aby bola jeho vec vyriešená rozhodnutím vo veci samej. Namietané rozhodnutie nevedlo k porušeniu práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto bola ústavná sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu